

פסחים עה. (ש6) עד עה: (המשנה)

ביאורי מושגים

'יש שבח עצים בפת' - איסור שמעורב בהיתר. התנאים נחלקו כיצד יש להתייחס לחום שאפה פיתה. האם כשעצי איסור מחממים ואופים פיתה הם נחשבים עכשיו כחלק מהפיתה ('יש שבח עצים בפת') והפיתה אסורה. או שהאפיה אינה חלק מהותי מהפיתה אלא דבר חיצוני. לכן עצי האיסור אינם חלק מהפיתה ('אין שבח עצים בפת') והפיתה מותרת.
צרעת השחין והמכוה - ישנם שלושה סוגי נגעי צרעת באדם. 1. נגע שגדל על **בשר רגיל** (והוא נקרא סתם נגע)
 2. נגע שישנו ב**שיער** (קרחת שצומחת פתאום באמצע השיער)
 3. נגע שצומח על **פצע** (צרעת השחין) או על **כוויה** ('צרעת המכווה').

חום ללא גחלים (הגחלים חיממו וסולקו)

לעניין צליית הפסח: לא נחשב אש - שנאמר 'צלי אש' פעמיים,
לעניין איסורי הנאה: לא נחשב אש (אפילו לסוברים 'יש שבח עצים בפת' עיין ביאור מושגים)

מדוע יש לימוד מיוחד רק בדין צליית הפסח

תשובה א': מפסח לומדים **דין כללי לכל התורה כולה** שחום כזה לא נחשב אש,
תשובה ב': בפסח יש הו"א שמספיקה אש, **באיסורי הנאה** אנו זקוקים לעצי האיסור עצמם כדי לאסור.

קושיה - הברייתא קובעת ש:

צריך ריבוי מיוחד כדי לרבות גחלת לעניין צרעת המכווה.

מכאן שגחלת אינה נחשבת אש.

תשובה א': הריבוי הוא על גחלת ממתכת. **גחלת מעץ נחשבת אש** אינה צריכה ריבוי.
תשובה ב': יש לשנות את הגירסא. **כל גחלת נחשבת אש.**

קושיה - הברייתא שדנה בהכנסת הגחלים לקודש הקודשים קובעת:

אם היה כתוב רק אש הייתי לומד שיש להכניס **דווקא שלהבת** (לקודש הקדשים, עם הקטורת)
מכאן שגחלת אינה נחשבת אש.

תשובה א' (אביי): יש להבין אחרת את הלימוד: אם היה כתוב אש הייתי לומד שניתן להביא גם שלהבת וגם גחלת (דלוקה).
תשובה ב' (רבא): יש להבין אחרת את הלימוד: אם היה כתוב אש הייתי לומד שיש להביא קרש שחציו גחלים וחציו שלהבת (ועד שהכהן יגיע לק"ק הקרש יהפך כולו לגחלת)

נפ"מ בין התשובות:

לפי תשובה א': גחלת ממתכת אינה אש (ואז צריך ריבוי מיוחד ללמוד שבי"ד הורג בשריפה באמצעות גחלת ממתכת)
לפי תשובה ב': גחלת ממתכת נחשבת אש (ואז לא צריך ריבוי מיוחד על מיתת שריפה)

רבא לא קיבל את הצעת אביי כיוון ש:
לפי אביי יש הו"א שיביאו אבוקה לק"ק וזה דבר מאוד לא מכובד

גחלים (דלוקות) ללא להבה

לעניין צליית הפסח: נחשבות אש